

בתי המשפט

בית משפט השלום תל אביב-יפו

א 051313/08

לפני:

כבוד השופטת יעל אלני

תאריך:

03/05/2009

בעניין:

לוצקי שושנה

ע"י עו"ד אריאל פרויליך ועו"ד ניסים פרחי

מבקשת

נגד

שירביט חברה לביטוח בע"מ

ע"י עו"ד אלי צחייק

משיבה

(בבקשה לתשלום תכופ)

1. השאלה העומדת לדיון בבקשה זו היא אחת: האם על המשיבה לשאת בהוצאות אשפוז של המבקשת בבית לוינשטיין לצורך טיפול שיקומי.
2. המבקשת, ילידת 1943, נפגעה בתאונת דרכים שארעה ביום 12.10.08. בעקבות התאונה אושפזה בבית החולים רבין בפתח-תקוה שם אובחן כי נגרם לה שבר בברך שמאל, היא נותחה ושחררה מבית החולים בתאריך 27.10.08 עם המלצה להמשך טיפול שיקומי במסגרת אשפוז.
3. המבקשת אושפזה בבית חולים לוינשטיין לטיפול שיקומי מתאריך 27.10.08 ועד ליום 30.12.08, סה"כ 65 ימים (ולא 69 ימים כמצוין במכתב בית לוינשטיין).
4. המשיבה סברה שאין הצדקה לאשפוז של המבקשת בבית החולים לוינשטיין. היא הודיעה על כך למבקשת מספר ימים לאחר אשפוז במקום, הציעה לשאת בהוצאות אשפוז במוסד שיקומי חלופי - "בית בלב" ברעננה, ובמקביל הודיעה לבית לוינשטיין שהחל מ-5.11.08 לא תשא בעלות האשפוז במוסד.
5. לאחר שבתה של המבקשת ביקרה ב"בית בלב" סרבה המבקשת להתאשפז במקום ועמדה על המשך אשפוז בבית לוינשטיין. במקביל, נוכח סירוב המשיבה להמציא התחייבות לשאת בהוצאות האשפוז הגישה בקשה זו לתשלום תכופ. בין לבין הסתיים הליך שיקומה בבית לוינשטיין והיא שוחררה בתאריך 30.12.08 כשתלוי ועומד חובה למוסד בגין האשפוז.
6. המשיבה ביקשה למנות מומחה רפואי שיחווה דעתו בשאלה האם היתה הצדקה רפואית לאשפוז המבקשת בבית לוינשטיין. המבקשת התנגדה ובהעדר הסכמה לא מצאתי למנות מומחה במסגרת זו של הבקשה לתשלום תכופ. הצעתי לצדדים להגיע להסכמה לפיה תשא המשיבה בתשלום האשפוז תוך שמירה על כל טענותיה שידונו בהליך העיקרי, בו, בין היתר, תשמע דעתו של המומחה שימונה לבדיקת התובעת, אך הצדדים לא הגיעו להסכמה.
- בנסיבות אלה, ובהעדר אסמכתא מגורם רפואי שהמליץ על אשפוז המבקשת בבית לוינשטיין, אפשרתי הרחבה מסוימת של הדיון המקובל בבקשה לתשלום תכופ ובמסגרת הדיון נשמעו, נוסף על עדות המבקשת ובתה, גם עדותם של מנהלת המוסד "בית בלב" הגב' שושנה דיק ושל ד"ר אולג שפיר יועצה הפנימי של המשיבה.
7. למותר לציין כי עלות האשפוז ב"בית בלב" נמוכה מעלות האשפוז בבית החולים לוינשטיין, ושזה הרקע למחלוקת. מהנתונים שהוצגו נראה כי עלות יום אשפוז בבית לוינשטיין עומדת על סך 1,946 ₪, בעוד עלות יום אשפוז ב"בית בלב" 635 ₪. המשיבה טוענת שהמבקשת פעלה בחוסר סבירות ובניגוד לחובתה לפעול להקטנת הנזק בכך שהחליטה על דעת עצמה לפנות לקבלת הטיפול בבית החולים לוינשטיין ועמדה על קבלת הטיפול בו שעה שיכלה לקבלו במוסד שיקומי אחר שעלות האשפוז בו נמוכה יותר.

8. סעיף 5(ב) לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים") קובע כי:

"מי שחייב בפיצויים לפי חוק זה ישלם, כחלק מהם, לנפגע או למי מהתלויים בו....

(1) הוצאות שהוציא הנפגע לצרכי ריפוי, לרבות הוצאות אישפוז בבית החולים.

(2) תשלומים חודשיים שיהיה בהם כדי לספק, עד להחלטה הסופית בענין הפיצויים, את צרכי ריפוי של הנפגע...."

9. אף שהמבקשת טרם הוציאה, הלכה למעשה, את הוצאות האשפוז אין חולק כי היא נדרשת לשלמן מכוח התחייבות שהפקידה על פי דרישת המוסד, ויתרה מכך, הבקשה הוגשה עוד במהלך האשפוז כבקשה לתשלום שיהיה בו כדי לספק את צרכי ריפוי. לכן אין לדחות את הבקשה על הסף כטענת המשיבה בסיכומיה (מה עוד שהטענה לא נטענה בכתב התשובה שהגישה).

10. לגופו של עניין, לאחר שבחנתי ושקלתי את טענות הצדדים החלטתי לקבל את הבקשה ולחייב את המשיבה לשאת בהוצאות האשפוז בבית לוינשטיין.

11. לאחר שחרורה מבית החולים רבין הומלץ למבקשת, על ידי הרופאים שטיפלו בה בבית החולים, על המשך טיפול שיקומי במסגרת אשפוז. ההמלצה נרשמה במכתב השחרור מבית החולים מתאריך 27.10.08, ונראה שאין ולא יכולה להיות מחלוקת על עצם הצורך בטיפול שיקומי במסגרת אשפוז.

12. לא שוכנעתי שהטיפול שהיה ניתן למבקשת במוסד "בית בלב", שאת האשפוז בו הסכימה המשיבה לממן, היה עונה על צרכיה השיקומיים.

מהמסמכים הרפואיים עולה שהמבקשת נזקקה לטיפול משולב שכלל טיפולי פיזיותרפיה והידרותרפיה לריפוי ושיקום הברך, וטיפול נפשי על ידי פסיכולוג עקב נטיה לדכאון בעקבות התאונה.

מהראיות שהוצגו בפניי עולה שאין אפשרות לקבל טיפולי הידרותרפיה במוסד "בית בלב", ושהצוות הטיפולי בו לא כלל פסיכולוג או פסיכיאטר וטיפול נפשי תומך ניתן במקום על ידי עובדים סוציאליים (ר' עדות הגב' דיק).

13. בסירובה לשאת בהוצאות האשפוז בבית לוינשטיין והפניית המבקשת ל"בית בלב" נסמכה המשיבה על חוות דעת פנימית של יועץ רפואי מטעמה, ד"ר שפיר. ד"ר שפיר העיד שקיימים טיפולים חלופיים לטיפול הידרותרפיה אותם ניתן לקבל בכל מוסד שיקומי, אך אישר שההמלצה לגבי דרך הטיפול, אם בהידרותרפיה או בטיפול חלופי, ניתנת וצריכה להינתן על ידי הצוות המטפל. בנוסף אישר שלא בדק את המבקשת אלא התבסס על נתונים כלליים שנמסרו לו אודותיה ועל המסמכים הרפואיים. בנסיבות אלה, ודאי שיש להעדיף את המלצת הצוות הרפואי שטיפל במבקשת על טיפולי הידרותרפיה.

14. ביעוצו למשיבה (כעולה ממסמך 'מבת' מיום 2.11.08) לא התייחס ד"ר שפיר לצורך בטיפול פסיכולוגי למבקשת עקב מצבה הנפשי, וזאת על אף שנציגי המשיבה ציינו כי המבקשת "מאד נסערת, בוכה ומצב רוחה ירוד". יתרה מכך, בעדותו הבהיר ד"ר שפיר שעל פי התקנים מחויב בית חולים שיקומי שיהיה בו פסיכולוג וכן העיד שלא ידע שאין פסיכולוג ב"בית בלב".

15. מן האמור עד כה עולה כי:

לא היתה מחלוקת על הצורך בטיפול שיקומי במסגרת אשפוז (ר' מכתב 'מבת' הנ"ל);

משך האשפוז לצורך הטיפול השיקומי (שהסתיים בינתיים) היה סביר ותאם גם את הערכת יועצי המשיבה כעולה ממכתב 'מבת';

רופאיה המטפלים של המבקשת המליצו על קבלת טיפולי הידרותרפיה, אותם לא ניתן לקבל ב"בית בלב", בעוד שהרופא המייעץ למשיבה לא בדק את המבקשת ולא יכול היה ליתן דעתו בשאלת סוג הטיפול הנדרש והרצוי;

מצבה הנפשי של המבקשת חייב, במקביל לטיפול השיקומי האינטנסיבי לברך, גם טיפול פסיכולוגי, אך המשיבה לא התייחסה לצורך זה והפנתה את המבקשת למוסד שאין בצוותו פסיכולוג או פסיכיאטר.

16. בתשובה לטענה שלא ניתן היה לקבל טיפולי הידרותרפיה וטיפולים פסיכולוגיים ב"בית בלב" טענה המשיבה שבפני המבקשת עמדה האפשרות להתאשפז במקום ולצאת לקבלת טיפולים אלה במוסדות רפואיים אחרים או בקהילה, בהסעה במימון המשיבה. אציין שעל פי הראיות שעמדו בפני ספק אם אפשרות זו הובהרה למבקשת בזמן אמת באופן שהיה בו כדי להניח את דעתה לעניין עצם קבלת הטיפולים מחוץ למוסד, כסדרם, לרבות הסעתה. כך או כך, בנסיבותיה של המבקשת אפשרות זו לא היתה סבירה והיא נגדה, למעשה, את המלצת הרופאים לשיקום במסגרת של אשפוז והיתה מחמיצה את מטרותו.

יוער, שעל פי הצעה זו היתה המשיבה נושאת בהוצאות הסעתה של המבקשת מהמוסד השיקומי למוסד המטפל וחזרה, מידי יום או בתכיפות דומה, וכן היתה נושאת בהוצאות הטיפול במוסד האחר, ואף שלא הובאו נתונים על גובה הוצאות אלה אין ספק שההפרש בין סך עלויות האשפוז והטיפול במוסדות השונים היה מצטמצם.

17. בפנותה לבית לוינשטיין פעלה המבקשת על פי המלצה שקיבלה מעו"ס בבית החולים רבין (ר' עדות בתה של המבקשת, הגב' עינת טבת). בהמשך, לא דחתה על הסף את דרישת המשיבה לעבור ל"בית בלב", ושלחה את בתה להתרשם מהמקום ולבדוק את אפשרויות הטיפול המוצעות בו. לבת נמסר שאין במקום פסיכולוג ובנוסף התרשמה ששוחים בו בעיקר חולים קשישים ותשושים וש"אין תנועה במקום". למבקשת עצמה נמסר שלא ניתן לקבל במקום טיפולי הידרותרפיה (ר' עדות המבקשת ובתה).

מעדות המבקשת ובתה עולה בבירור שלנגד עיניה של המבקשת עמד אך ורק הרצון להשתקם ולחזור לתפקוד מלא כעובר לתאונה. המבקשת ויתרה על תנאי המלונאות (כפי שכינה זאת ד"ר שפיר) הטובים יותר "בבית בלב" לטובת קבלת טיפול שיקומי אינטנסיבי ומלא.

נדמה לי שאנטרס זה – שיקומה האופטימלי של המבקשת – צריך היה לעמוד גם לנגד עיניה של המשיבה, אם לא מן ההיבט האנושי אזי מן ההיבט הכלכלי הטהור של מי שעתידה לשאת בנזקי המבקשת כתוצאה מהתאונה. במיוחד נכונים הדברים כשמדובר בתקופת הטיפול הראשונית, סמוך לאחר הפציעה.

18. לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנה שהמבקשת הוכיחה את זכאותה לכאורה לקבלת הטיפול השיקומי הנדרש לצורך ריפוייה בבית לוינשטיין, ושעל המשיבה לשאת בהוצאות האשפוז בהתאם להוראות סעיף 5(ב) לחוק הפיצויים.

19. על כן, אני מחייבת את המשיבה לשלם את הוצאות אשפוזיה של המבקשת בבית לוינשטיין בהתאם לדרישת בית החולים.

20. בנוסף תשלם המשיבה למבקשת שכ"ט עו"ד בסך 16,500 ₪ (מחושב ע"פ 13% מסך הוצאות האשפוז) בתוספת מע"מ כחוק.

איני מוצאת מקום לחייב את המשיבה בהוצאות נוספות, חריגות או עונשיות. אזכיר שהחלטה בבקשה לתשלום תכוף, גם במחלוקת נשוא בקשה זו, אינה הכרעה סופית.

המזכירות תמציא החלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' באייר, תשס"ט (3 במאי 2009), בהעדר הצדדים.

יעל אילני, שופטת